

чтого, безъ да учять языка на прародители-ты си, никакъ не могли да разумѣть писанія-та имъ. А зачто-то нѣмали никаквы книги на новъи си языкъ, то тѣи и не марили за него, почитали го за разваленъ и не способенъ, и всякога сж искали да употреблявать за учебенъ и писменъ старый языкъ, на кой-то сж имали и толкова писанія. Обаче той языкъ си отда-лечилъ отъ разговорный имъ до толкова, что-то станалъ като съврѣшенъ чюждъ за тѣхъ, и зачто-то е многосложенъ, станалъ и весма мжченъ тѣмъ за ученіе. При всичко това тѣи не могли да ся разумѣжтъ, та да го по-оставять на странж и да ся по-опытать да ся изуч-вать на говоримый си языкъ, а сж ся бжхтали въ старый. Това ги правило да губить по пят-надесять и двадесять годинъ въ училища-та та че кога излѣзжтъ изъ тѣхъ, да не знажтъ ничто по-вече отъ что-то имъ сж оставили прародители-ти имъ въ писанія-та си, таче и това не сж могли да изучвать добрѣ и съврѣ-шено. Старый языкъ имъ отнималъ всичко-то врѣмя, та нѣмало, кога да ся погрыжжтъ, за да придобыжтъ и нѣкои новы познанія. За това тѣи николко не сж си повдигнжли напрѣдъ въ на-уку-ты, а сж остави съ онова, что сж намѣри-ли готово отъ прародители-ты си, таче и това малко-то никога не е было обще на всичкии